

*Εν-νά τὸν πολεγιάσουν μὲ τὲς ποσφίτρες (ἐπὶ ἀνθρώπου τοῦ ὁποίου αἱ πράξεις εἶναι ἄξιαι ἀποδοκιμασίας. Συνών. φρ. θὰ τὸν πάρουν μὲ τοῖς λεμονόκουπες. πολεγιά-σουν = ἀποδιώξουν). Συνών. ἀπόστυμα, λεμονό-κουππα. 2) Μετων. ἄνθρωπος λιπόσαρκος, ἰσχνός.

*ἀποσφόδελας ὁ, ἀποσπόρδιλας Χίος ποσπόρδιλας Χίος ποσπόρδιλας Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀσφόδελος.

1) Μικρὸς ἀσφόμελος. Συνών. *ἀποσφοδέλι. 2) Μετων. ἄσημος ἄνθρωπος: "Ενας ποσπόρδιλας!

*ἀποσφοδέλι τό, ποσπορδίλι Χίος

Ἐκ τοῦ οὐς. *ἀποσφόμελας.

*Ἀποσφόμελας 1, ὁ ἰδ.

*ἀποσφοντύλωμα τό, ἀποσποντύλωμα Πόντ.(Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποσφοντυλώνω.

Ἡ ἀφαίρεσις τοῦ σφονδύλου ἀπὸ τὴν ἄτρακτον.

*ἀποσφοντυλώνω, ἀποσποντυλώνω Πόντ.(Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. σφοντύλι.

Ἀφαιρῶ, ἐκβάλλω τὸν σφόνδυλον ἀπὸ τὴν ἄτρακτον:

Ἀποσποντυλώνω τ' ἀδράχτ'.

ἀποσφούγγι τό, ἀποσπούγγ' Πόντ.(Τραπ. Χαλδ.) ἀποσφούγγι Ἄνδρ. — Λεξ. Δημητρ. ἀποσφούντζ' Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. σφουγγί < σφόγγος.

1) Ὁ ἐκ τοῦ ἀποσφογγισμοῦ ρύπος Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀποσφούγγισμα. 2) Πληθ., τὰ σαρωθέντα καὶ συναθροισθέντα σκουπίδια Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.): "Αἰον ἀποσπούγγ' εἶδ' με ἢ μετροῦα μ' (σὰν σκουπίδι μὲ ἔχει ἢ μητριὰ μου) Τραπ. β) Πληθ., τὰ μετὰ τὸ σάρωμα ὑπολειφθέντα σκουπίδια Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) 3) Μεταφ. τὸ τελευταῖον τέκνον Πόντ.(Τραπ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπο-βυζαστάρει, ἀπόσπερμα 2. 4) Πρᾶγμα, οἷον παννί, χαρτί κττ., διὰ τοῦ ὁποίου ἀποσφογγίζεται τι Ἄνδρ. Συνών. ἀποσφουγγίστρα. 5) Τὸ ἐκ τῆς πολλῆς χρή-σεως ἀποτριβὲν σάρωθρον Πόντ. (Χαλδ.)

ἀποσφουγγίζω, ἀποσπογγίζω Πόντ. (Χαλδ.) ἀπο-σφογγίζω Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Δημητρ. ἀποσφουγγίζω πολλαχ. ποσφιγίζω Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποσπογγίζω = καθαρίζω τι διὰ σπόγγου.

1) Ἀπομάσσω, σφογγίζω Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἀπο-σφούγγισε τὸν ἰδρωτὰ σου Λεξ. Πρω. 2) Καθαρίζω τοὺς τοίχους τῆς οἰκίας ἀπὸ τὸν κονιορτὸν καὶ τὰς ἀράχνας διὰ σαρώθρου Πόντ. (Οἶν.) β) Τελειώνω τὸ σφουγγισμα, τὸ καθάρισμα πολλαχ.: Σοῦ πα νὰ σφουγγίσῃς τὸ τραπέζι, δὲν τ' ἀποσφούγγισες ἀκόμη; 3) Μεταφ. ἀφανίζω, ἐξολο-θρεῦω Πόντ. (Χαλδ.): Ὁ γουρζουλᾶς νὰ κρούῃ κι ἀπο-σπογγίῃ σε! (ἢ πανούκλα νὰ σὲ χτυπήσῃ καὶ νὰ σὲ ἐξα-φανίσῃ! Ἀρά). Συνών. ἐξαφανίζω.

ἀποσφούγγισμα τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσφουγγίζω.

Ἀποσφούγγι 1, ὁ ἰδ.

ἀποσφουγγίστρα ἡ, ἀμάρι. ἀποσφουγίστρα Κύθν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσφουγγίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τρα.

Ἀποσφούγγι 4, ὁ ἰδ.: Παροιμ. φρ. Ἀπόμεινε σὰν τὴν ἀποσφουγίστρα (κατησχύνθη).

ἀποσφραγίζω λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ ἀρχ. ἀποσφραγίζω.

Ἀνοίγω τι σφραγισμένον, ξεσφραγίζω, οἷον ἐπιστολήν. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Διογέ. Λαέρτ. 4,59 «ἀπεσφράγιζε καὶ ὅσα ἐβούλετο ἐβάσταζεν». Συνών. ξεσφραγίζω.

ἀποσφράγισμα τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀποσφράγιμα Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσφραγίζω.

Τὸ νὰ ἀνοίξῃ τις κατὶ σφραγισμένον, οἷον ἐπιστολήν. Συνών. ξεσφράγισμα.

ἀποσώνω κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) ἀποσώνου Σκῦρ. ἀποσώνω Πελοπ. (Λακων.) ἀποσώνου βόρ. ἰδιώμ. ἀπου-σούν-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀποσώνου Τσακων. ἀποσούκου Τσακων. ποσώνω πολλαχ. ποσών-νω Κύπρ. Ρόδ. Σύμ. ποσώνου Εὐβ. (Ὁρ.) πεσών-νω Κύπρ. Ρόδ. Μέσ. πσιώ-νουμ' Ἰμβρ. Μετοχ. ἀπουσουσμένους Λέσβ. πεσωσμένους Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποσώζω. Ὁ μεταπλασμός διὰ τὸν ἀόρ. ἀπόσσωσα ὡς ἐστεφανώσα παρὰ τὸ στεφανώνω κττ. Περί τῶν τύπ. Τσακων. ἀποσούνου καὶ ἀποσούκου ἰδ. H Pernot Dial. tsakon. 258 καὶ 273.

Α) Ἐνεργ. 1) Διαφυλάττω τι σῶον, σώζω Πελοπ. (Λακων.): Τὸν ἀπόσσωσα ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Σοφ. Φιλοκτ. 1379 «τοὺς ... παύσοντας ἄλγους κάπο-σώζοντας νόσου». 2) Συμπληρώνων τὸ ἐλλειπόντινος ἀποτελειώνω αὐτὸ κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Τσακων.: Ἀπό-σωσε τὴν κουβέντα - τὸ λόγο - τὸ παραμῦθι κττ. Ἀπόσωσε τὴ δουλειὰ - τὸ δρόμο - τὸ σπίτι. Ἡ κόρη ἀπόσωσε τὰ προικιά της. Ὅσα ξεχνάει ὁ ἕνας τ' ἀποσώνει ὁ ἄλλος. Ὅ,τι λειψτῇ τοῦ ἑνὸς τ' ἀποσώνει ὁ ἄλλος. Δὲν εἶχα μαλλὶ γιὰ τὴν κουβέρτα, πῆρα μὲ ὁκὰ καὶ τ' ἀπόσσωσα. Δὲν ἔχει νὰ σοῦ δώσῃ τὰ λεπτὰ ὁ ἄνθρωπος καὶ θὰ σοῦ τ' ἀποσώσω ἐγώ. Δὲν ἦταν γεμᾶτο τὸ κανάτι - τὸ σακκὶ καὶ τ' ἀπόσσωσα. Φροντίζω ν' ἀποσώσω τὰ λεπτὰ γιὰ ν' ἀγοράσω τὸ σπίτι. Σὰν ἄρχισες ἀπόσσωσέ τα κιόλα κοιν. Νὰ μὲ σφουχτεῖς τραχανᾶ ν' ἀποσώσῃς τὸ φαεῖ Σκῦρ. Ἐλλείπαν μαϊδιὰ κ' ἐπόσσωσέν τα Σύμ. Βάλε ἀκόμη ἑκατὸ δράμα, πόσσωσέ μου τὸ μὲ ὁκὰ Κρήτ. Ἀπόσσωσέ μου τοῖς ἑκατὸ (δηλ. τὰ 80 ἢ 90 κάμε μού τα ἑκατὸ) Πελοπ. (Τρίκκ.) Ὅλδα φτὸς τὰ ποσώνει Ρόδ. Νὰ τὰ ποσώσω θέλω 'κόμ' δέκα Θράκ. (Σαρεκκλ.) Δὲ μποροῦμ' νὰ τὰ ποσώσωμ' αὐτόθ. Πόσσωσέ τα ἑκατὸ φράγκα Ρόδ. Θερίζαι'ς τὸν κάμπο καὶ κοντεύαμε κιόλας ν' ἀποσώσωμε ΓΨυχάρ. Ρωμαίικ. θέατρ. 107. «Εἰς τὸν φουρνον . . . συνηθροίζοντο ὄλαι αἱ γυναῖκες τῆς γειτονίας νεοῦπανδροι, χῆραι καὶ γραιαὶ καὶ ἀνεκοινώνουν πρὸς ἀλλήλας τὰ νέα τῆς ἡμέρας καὶ ἐμάν-θαναν καὶ διηγούντο καὶ ἀβγάτιζαν καὶ ἀπόσωναν» ΑΠαπα-διαμ. Χριστούγ. τεμπέλη 59. Ποτὲ δὲν ποσώνονται οἱ δου-λειᾶς Εὐβ. (Ὁρ.) Ἡ δόξα χορτασιὰ δὲν ἔχει κι ὁ πόθος δὲν ἀποσώνεται καὶ παντοτινὰ τὸ θάνατο φοβᾶται ΓΨυχάρ. Ὁνειρ. Γιανίρ. 456 || Φρ. Τὰ πόσσωσι οὐλα (ἀπέθανε) Θράκ. Τὰ πόσσωσι (λερώθηκε, ἐπὶ βρέφους) αὐτόθ. || Ἄσμ.

*Εβγα 'ς τὸ παρεθύρι δυὸ λόγια νὰ σοῦ πῶ

καὶ σὰν τὰ ἀποσώσω, σὲ ἀποχαιρετῶ

Εὐβ. (Κάρυστ.)

Τὸ λόγο δὲν ἀπόσωσε, τὸ λόγο δὲν ἀπόειπε

Εὐβ. (Κύμ.)

Τὸν λόγον δὲν ἐπόσωσε τὸ ἢ συντυχιὰ ἐκράτει,

γεμίνει ἢ ἄμμουδο παννιὰ τὸ ἢ θάλασσα καράβια

Χίος — Ποίημ.

Τὸ λόγο δὲν ἀπόσωσε κ' ἔπρεσε σκοτωμένος

ΙΤυπάλδ. Ποιήμ. 20. Ἡ σημ. καὶ ἐν Στάθῃ πρᾶξ. Β στ. 241

(ἐκδ. ΚΣάθα σ. 138) «κι ἄλλες δουλειᾶς ἐπόσσωσα μεγάλες

'ς τὸν καιρὸ μου». Καὶ μέσ.: Κράτει τοῦ πιδὶ νὰ πουσουθῶ

Εὐβ. (Στρώπον.) Νὰ ἰδοῦμι πότι θὰ πουσουθῶ αὐτόθ. || Φρ.

Ἐν' ποσών-νεται (δὲν κάμνει γρήγορα τοῖς δουλείας του) Ρόδ. Καὶ ἀμτβ. συμπληρώνομαι, ἀποτελειώνομαι Κύπρ. κ.ά. —ΙΠολέμ. Παλ. βιολ. 64: Σαραταπέντε χρόνια ἐποσῶσαν ἀποτίτες πῶρον μουν 'ς τὸ σπιτικόν σου Κύπρ. || Ποίημ.

Ὅταν ἡ μάχη ἀπόσωσε κ' εἰρήνηρε τ' ἀσκέρι
ἔστειλε τότε ὁ νικητὴς τὴν κόρη του νὰ φέρη
ΙΠολέμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀνασώνω 1. β) Τελειώνω, παύω Ἡπ. Μακεδ. κ.ά.: Δὲν ἀπουσῶν' νὰ μὴ πινάη Ἡπ. Ἄμα ἀπουσῶν' τοῦ χουρὸ κάθι κουρίτ' πάει 'ς τοῦ σπίτι τ' Μακεδ.

3) Ἀποστομώνω, φιμώνω τινὰ διὰ καταλλήλου ἀπαντήσεως (ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς συμπληρώσεως τῶν λόγων τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἀπάντησις) Κρήτ.: Εἶπε τζη τα, μὰ ἐπῆε δελόγο καὶ τὴν ἐπόσωσε. Φοβᾶσαι πῶς δὲ θὰ σὲ ποσῶση ὅ,τι κὶ ἀνὲ δῆς;

4) Πληρώνω τελείως, ἀποπληρώνω Θράκ. (Σαρεκκλ.): Πόσωσα τὰ χρέγια μ'. 5) Ἐκπληρώνω, ἐκτελῶ ΓΨυχάρ. Ρωμαίικ. θέατρ. 220: Ν' ἀποσῶσης πρὸ τοῦ μακαρίτη σου τοῦ πατέρα τῇ θέλῃσι. 6) Συμπληρώνω τὰς ἐλλείψεις τινὸς βοηθῶ αὐτὸν Κρήτ. Κύπρ. κ.ά.: Ἡρῶθα γῶ, γειτόνισσα, νὰ μὲ ποσῶσης πάλι, γιατί δὲν ἔχω εἶδα νὰ ψήσω τῶ βαδιῶ Κρήτ. Ἄν δὲν ξέρω νὰ συντύχω, νὰ μὲ ποσῶσης ἐσὺ Κύπρ. Ἐπόσωσέν τον μὲ τὰ λόγια του 'ς τὴν δουλειάν του αὐτόθ. Ἀπὸ μᾶς ἐποσῶστηκες πάλι Κρήτ. 7) Φέρω, κομίζω, ὀδηγῶ Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. Τσακων. κ.ά.: Ἐκιάτζε δύου πέντζιτζε τζαὶ σ' ἀποσοῦτζε τοῦ βασιλῖα (ἔπιασε δύο πέρδικες καὶ τοῖς πῆγε τοῦ βασιλέα) Τσακων. || Ἄσμ.

Κὶ ὥσάν θὰ μὲ ποσῶσουσι εἰς τὸ νεκροταφεῖο,
σῦρε, πουλλί μου, μὲ φωνὴ νὰ σηκωθῶ νὰ φύω
Κάσ.

Μὲ λαοῦνα πιάνουσι καὶ τρία λαοῦακια,
δένει τα κὶ ἀποένει τα, 'ς τὸ σπίτι τ' ἀποσώνει
Κάρπ.

Ὅλους τοὺς πρώτους τῶ Σφακιῶ δεμένους νὰ μοῦ φέρῃς...
διστάζονα κὶ ἀρμαθιαστοὺς ἐπὰ νὰ το' ἀποσῶσης
Κρήτ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Ξενοφ. Ἑλλην. 7,2,19 «οἴκαδε καὶ ἑαυτοὺς καὶ ἃ ἤγον ἀπέσωσαν». 8) Καταμηνύω, προδίδω πολλαχ.: Ὅ,τι εἶπαμεν ἐπῆεν κ' ἐπόσωσέν της τα Ρόδ. Πάεισι κὶ τ'ν ἀπόσουσι Ἡπ. (Ζαγόρ.) || Φρ. Ἀποσώνει λόγια (ἐπὶ τοῦ μεταδίδοντος εἰς ἄλλους ρητὰ καὶ ἀπόρητα) πολλαχ. || Παροιμ. φρ.

Τῶν φρονίμων τὰ μαντῆα οἱ λωλοὶ τὰ ἀποσώνουν
πολλαχ. 9) Δαπανῶ, καταναλίσκω, ἐξοδεύω τελείως σύνηθ.: Ἀπόσωσα τὸ κρασί - τὸ λάδι - τὰ χρήματα κττ. Ἀποσώθηκε τὸ κρασί μας - τὸ λάδι μας κττ. σύνηθ. β) Ἀμτβ. κουράζομαι, ἀποκάμνω Μακεδ. (Γκιουβ.): Τὸ μελίσι πόσωσε.

10) Φθάνω, καταφθάνω πολλαχ.: Ἀπόσωσε 'ς τὸ σπίτι. Ἀπόσωσε γρήγορα - καλὰ πολλαχ. Ἐκουράστηκε καὶ ἐγανάχτησε ν' ἀποσῶση Κρήτ. Ἄμα πεσῶσης 'ς τὸ χωρὸν νὰ γυρέψῃς τὸ σπίτιν τοῦ δεῖνα Κύπρ. Ἡπέσωσε 'ς τὸ χωριὸ Ἄνδρ. || Φρ. Νὰ μὴν ἀποσῶση! (νὰ μὴν φθάσῃ εἰς τὸ σύνηθες ὄριον τῆς ἡλικίας τῶν ἀνθρώπων! Ἀρά. Συνών. φρ. νὰ μὴ σώσῃ!) Λεξ. Δημητρ. || Γνωμ. Τὰ πλούτη ἃ πᾶσι 'ς τὰ παιά, 'ς τὰ γγόνια δὲ ποσώνουν Κάρπ.

Ζημὰ 'ς τὸν κάδο ἔγινε, 'ς τὸ σπίτι ἀποσώνει
Θήρ. || Ἄσμ.

Ἄι μου Γεώργι 'ς τοῖς Χαδές, δὺο τράους θὰ σοῦ δώσω,
ἂν μὲ οὐθήσης σύκ-καλα 'ς τὴν Κάσο ν' ἀποσῶσω
(σύκ-καλα = σύγκαλα = καλὰ) Κάρπ.

Σ τοῖς δέκα ὥρες τῆς νυχτὸς εἰς τοῦ γιαιτροῦ ποσῶσα
κ' ἓνα χαρτί φαρμακερὸ ἀμέσως ξεδιπλῶσα
Κρήτ.

Ἐπῆαν κ' ἐποσῶσασι 'ς τῆς μάννας τους τὴν πόρτα
Ρόδ. Καὶ μέσ. Θράκ. Ἰμβρ. Κάσ. κ.ά.: Νὰ μὴν ἦταν αὐτὸς
ὁ ἄνθρωπος νὰ μὲ ἀνεβάσ' 'ς τὸ ζῶο, δὲ θὰ μπορούσα ν' ἀπο-

σωθῶ Θράκ. Ἐφ'γα τοῦ πουργὸ κὶ μό τοῦ γόμα 'πισῶθ'κα (μό = μόνον) Ἰμβρ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ἡρόδ. 5,87 «ἀποσωθέντα... ἐς τὴν Ἀττικὴν». β) Κατορθώνω νὰ φθάσω Στερελλ. (Αἰτωλ.): Δὲν ἀπόσουσι 'ς τοῦ χουριό. γ) Μετβ. καταφθάνω τινὰ Πελοπν. (Λακων.): Τὸν ἀπόσωσα.

11) Προφθάνω Κρήτ.: Ἰσαμε ν' ἀκούσῃ τὴ φωνὴ μου ἐπόσωσε κ' ἤρθε. Συνών. σώνω.

β) Μέσ. 1) Πληροῦνται αἱ ἐλλείψεις μου, αἱ ὑλिकाὶ ἀνάγκαι μου Κρήτ.: Ποτὲ δὲν ἀποσώνομαι, ὅλο λείπομαι.

2) Ἐξαντλοῦμαι σωματικῶς Εὔβ. (Στρόπον.): Πῶς 'πουσῶθ'κὶ κὶ γίφ'κὶ! || Φρ. Ὁ δεῖνα 'πουσῶθ'κὶ (ἀπέθανε κατόπιν μακρᾶς σωματικῆς ἐξαντλήσεως).

Μετοχ. 1) Ἐξηντλημένος σωματικῶς Λέσβ. κ.ά. —ΚΠαλαμ. Θάνατ. παλληκ. 37 —Λεξ. Βλαστ.: Οὐ δεῖνα εἶναι ἀπουσουμένους Λέσβ. Τὸν εἶδεν... ἀμίλητο καὶ ἀποσωμένο ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. 2) Νεκρὸς, πεθαμένος ΓΨυχάρ. Ὁνειρ. Γιαννίρ. 241: Γιὰ δὺο χρόνια... θὰ 'μαι ἀποσωμένος.

ἀποσώρι τό, Ἀμοργ. Νίσυρ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Καλάβρυτ. Μάν.) κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. σωρὶ <σωρός.

1) Συνήθως κατὰ πληθ., σωρὸς χονδρῶν ἀχύρων, κονδύλων καὶ ἄλλων σκυβάλων, τὰ ὅποια ἀπομένουν μετὰ τὸ λίχνισμα Ἀμοργ. Νίσυρ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Μάν.) κ.ά. Συνών. ἀποκοσκινίδι 1, ἀποσχυβαλίδι 1, ἀποσχύβαλο 1, σχύβαλο. 2) Ὁ ἐκ τῶν σκυβάλων μετὰ τὸ λίχνισμα καὶ κοσκίνισμα ἀποχωριζόμενος κατωτέρας ποιότητος σῖτος Πελοπν. (Καλάβρυτ.): Ρίξε ἀπὸ τ' ἀποσώρι τοῦν κοτιῶνε. Μάζεψε τ' ἀποσώρι καὶ πῆρε λάδι.

ἀπόσωσι ἡ, Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Κύνθηρ. —Λεξ. Βλαστ. Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσώνω.

1) Συμπλήρωσις Κύνθηρ.: Εἶναι γαστρωμένη καὶ θέλει ἀπόσωσι (ἀστεία ἐκφρασις). 2) Τέλος, τελείωσις Θεσσ. (Ἀλμυρ.) —Λεξ. Βλαστ.: Ἀπάνω 'ς τὴν ἀπόσωσι μᾶς ἤρθαν ἄλλα λεφτά Ἀλμυρ.

ἀπόσωσμα τό, Ἡπ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά. —Λεξ. Δεῖκ Αἰν. Πρω. Δημητρ. ἀπόσωσμα Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀπόσωμα ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. χρόν. 66 —Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. πόσωμα Εὔβ. (Κονίστρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσώνω. Παρὰ Μαχαιρ. 1,612 (ἐκδ. RDawkins) τύπ. ἀπέσωμαν.

1) Τὸ τέλος πράξεώς τινος, ἀποτελείωμα ἐνθ' ἄν.: Τ' ἀπόσωσμα τοῦ τρύγον Λεξ. Πρω. Τοῦ τραγονδιοῦ τ' ἀπόσωμα ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀποσωσμός. β) Συμπλήρωσις Εὔβ. (Κονίστρ.): Θέλει πόσωμα τὸ βουστάνι, δὲ φορεῖται ἔτσι. Κοντεύγου νὰ πλέξου τὸ τσουράπι, 'ς τὰ ποσώματα εἶμαι. γ) Τὸ ἄκρον πράγματός τινος Λεξ. Αἰν.

2) Τὸ τελευταῖον γεννώμενον παιδίον Ἡπ. —Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβυζαστάρει καὶ ἀπόσπερμα 2. β) Μεταφ. παιδίον ἀδύνατον, καχεκτικὸν Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) 3) Ἡ τελευταία ὑπολειπομένη ποσότης ὑγροῦ τινος, ἰδίᾳ οἴνου Πελοπν. (Λακων.) —Λεξ. Δημητρ. Συνών. σῶσμα.

ἀποσωσμός ὁ, ΙΠολέμ. Χειμώνανθ. 173 ἀποσωμός Λεξ. Βλαστ. πισουμός Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσώνω.

Ἀπόσωσμα 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἡ μαύρη μάννα ἐκοίταζε γιὰ νὰ βρῇ τὸ παιδί της καὶ νά, τὸ βλέπει 'ς τὴ γωνιά, 'ς ἓνα περιβολάκι ποῦ σκάλιζε καὶ πότιζε κὶ ἀποσωσμούς δὲν εἶχε

ΙΠολέμ. ἐνθ' ἄν.

